

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrlet 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrlet 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tetaj XXXVI.

V Ljubljani, 6. mal. travna 1883.

List 14.

Jezusu v naj svetejšem zakramentu.

Sv. Gvidon.

1.

Vse, kar življenje v sebi ima,
Naj z mánož hvali Jezusa,
Ki v Zakramentu nam živí,
Človeku v jéd se sam delí!

Odpév. Češeno, vsélej ljubljeno,
Presveto Rešnje si Telo;
Kar koli diha, kar živí,
Naj hvali Tebe in častí!

2.

Duhovi rajski molijo
Gospoda tu s ponižnostjo;
O ž njimi skleni se, kristjan,
Govôri s srcem dan na dan:

Odpév. Češeno itd.

O sladki Jezus, vsaki čas
Daruješ tukaj se za nas;
Daj, da za Tebe le živim,
In vselej vredno Te častím.

Odpév. Češeno itd.

4.

Le Tebe duša zaželi,
Po Tebi serce hrepení;
O Zakrament, nebeški slaj,
Zavžiti vredno se mi daj!

Odpév. Češeno itd.

5.

Le v Tebi najde se sladkóst,
Brez Tebe biti je bridkost;
Za vsélej saboj skleni me,
Da večno v raju hvalim Te!

Odpév. Češeno itd.

S. Franciška Grizoldova.

Med mladostnimi svetniki, ktere sem že imenoval, je bilo veliko taci, ki so posebno radi pri sv. maši stregli in se angeljsko lepo obnašali pri tem najsvetejšem opravilu. Ker je pa ta služba tako imenitna in sveta, da bi vsak, kteri jo hoče vredno opravljati, moral nekaj svetniškega imeti nad seboj, zato hočem še iz starodavnih časov en izgled povedati posebno za mašne strežnike in cerkvenike.

Gvidon je bil rojen blizo belgijskega mesta Bruselja v vasi Anderlecht v 10. stoletji. Njegovi stariši so bili revni, pa silno pošteni in bogaboječi. Kerščanska dobrota bogoljubnih staršev se je kmali tudi pri sinčku jela kazati.

Svetnih zakladov mu niso mogli dati, ker jih sami niso imeli; tem bolj pa so želeli ga obogatiti z nemerljivimi nebeškimi darovi. V šolo ga zarad revščine tudi niso mogli dajati; pa učili so ga sami doma in sicer le ene same reči, ktero so sami naj bolj znali, namreč temeljite bogoljubnosti in strahu božjega. Pridno ga pošiljajo tudi v cerkev k božji besedi, in skerbno se prepričujejo, kako se vede pri službi božji in kako mu gre nauk k sercu, česar ne razume, mu ljubeznjivo poslušujejo; če kaj prav ne opravi, ga resno posvarijo.

Oboje nauke, domače in cerkvene je mali Gvidon zvesto poslušal, pa tudi spolnoval.

In tako je postal silno ljubeznjiv deček. Posebno se je odlikoval v pobožnosti, poterpežljivosti in usmiljenosti do revežev in bolnikov. Po več ur je molil na dan; in kadar je doma opravil svoja dela, ga ni veselilo drugam iti, kakor v cerkev, ali pa k bolnikom in revežem. Nikoli se ni pritoževal zastran svoje in svojih staršev revščine, marveč zadovoljen je bil z malim, kar so mu mogli dati. Dobro si je zapomnil iz svetega pisma nauk, ki so mu ga dobri starši večkrat ponavljali: „Dovolj smo bogati, ako se Boga bojimo in greha varujemo ter dobro delamo“.

Pa ne le sam je bil z malim zadovoljen, tudi druge je opominjal, kadar jih je slišal zalovati in pritoževati se zastran pomanjkanja, in prosil, naj bodo poterpežljivi, da ne zgubijo nebeškega zaklada. Solz se ni mogel zderžati, ko je videl, kako zelo imajo mnogi navezano svoje serce na mrljivo bogastvo. Že v zgodnji mladosti je skušal z delom polajšati težko stanje svojim revnim

staršem. Če so se odrašeni delavci poleg njega pritoževali zaradi terdega dela in ubožstva, jim je prijazno rekel: „O nikar ne tožite; Sin božji je tudi za nas reven postal, in On reveže blagruje“. Taki in enaki opomini iz ust nedolžnega otroka so ganili in poboljšali nezadovoljence. Rekli so mu: „Pač prav praviš, dobri doček! Če ti moreš prenašati revščino, se moramo mi sramovati, če je ne nosimo s poterpežljivostjo, ker vemo, da si je Bog reveže odbral na zemlji, da bi jih obogatil po veri“. — Enako usmiljeno in sočutno serce je kazal do bolnikov in terpečih. Večkrat je kateremu rekel: „Rad bi Vam odvzel vaše terpljenje; pa mora biti že božja volja, da ga imate. Prenašajte toraj iz ljubezni do Boga!“ Nesrečnim so bile take besede gotovo tolažba, zanj pa zasluženje v nebesih.

Tudi to mu še ni zadosti, le z besedo tolažiti; ampak celo sam sebi priterguje od tega malega, kar dobi, da more razveseliti bolne in ubožne, kadar jih obišče.

Če kakšen dan ni mogel nikomur nobene dobre stvari skazati, je bil zvečer žalosten, kakor bi ga vest pekla. Tolika usmiljenost je gotovo veliko za takega dečka!

Lahko nam je verjeti, da so tako bogoljubnega dečka starši in sosedje zelo čislali, ljubili in hvalili. Med ljudmi je imel poleg navadnega še dvojno ime (in večkrat je pomenljivo, kako ljudje koga imenujejo), rekli so mu „Anderleški ubožec“, ali pa „vaški angelj“.

Pa ravno zato mu ni nič več prav všeč doma; rad bi skrivaj opravljal svoja dobra dela, da bi jih le nebeški Oče videl, in miloščinjo tako delil, da levica ne vé, kaj je dala desnica. Naj raji bi pobegnil v kak samotni kraj — v puščavo; in želó mu je žal, da ne vé za tako puščavo in pa da bi ne mogel dobiti dušnega vodnika. Bog ga je bil za kaj drugega odločil.

V 14. letu mu smert pobere očeta in mater. Zapuščen od sveta toliko trdnješe zaupa v Boga, ki ga tudi v resnici ne zapusti.

Ne daleč od njegovega doma je bila močno obiskovana Marijina božja pot, Lacken (Luža) imenovana. V to Marijino cerkev pride tudi mladi Gvidon in pred oltarjem Matere Božje kleče dolgo dolgo moli.

Menil je, da je sam; a več časa že so ga opazovali ondašnji gospod župnik. Serčna pobožnost, kakoršne pri dečkih take starosti niso še kmali videli, se jim jako dopade in jih v serce gine. Ko se mladi romar vzdigne in hoče zapustiti Marijino svetišče, mu pomigne gosp. župnik, naj pride k njim, češ, dai majo nekaj posebnega govoriti z njim. Vprašajo ga, od kod je, kako mu je ime, koliko je star, s čem se peča in več tacega. Odkritoserčno in pohlevno deček odgovarja na vsako vprašanje. Častitemu duhovnu je deček čedalje bolj všeč, ko se prepričajo njegovega pobožnega duha, čistega serca, bistrega uma in družih lepih lastnosti. Nagovorijo ga, če bi ne hotel zmiraj tu ostati in službe cerkvenikove opravljati v Marijini cerkvi?

Kakor iz nebes se mu zdi ta glas. Ravno take službe si je želel, da bi se mogel Gospodu popolnoma darovati. Priserčno se Bogu zahvali in z veseljem nastopi novo službo.

Kakor je bil nekdanj Samuvel postrežljiv in poslušen služabnik velikemu duhovnu Heliju, enako goreč in pobožen služabnik je bil Gvidon, — res pravi hlapec Gospodov. Spoštljivo se vede do duhovnov, častljivo in modro se obnaša v cerkvi v pričujočnosti božji, prijazen in postrežljiv je do vsih ljudi, domačih in tujih, ki na božjo pot prihajajo. In ker je v cerkvi sleherni opravilo v čast božjo, se mu vsako še tako majhno delo v hiši božji zdi neizrečeno imenitno; vse opravlja in oskerbljuje z veliko zvestobo in natančnostjo.

Vse po cerkvi mora biti čisto in snažno in v najlepšem redu. Skerbno pometa tla, briše prah, čedi klopi

in stene; redno pospravlja mašnikova oblačila in pazi, da je cerkveno perilo vedno lepo belo, da so cerkvene posode čiste itd. Zlasti pa oltarje z veliko vnemo pripravlja in spretno zališa z najlepšimi cveticami, ki jih more dobiti.

Vse to pa zato tako zvesto opravlja, ker ljubi Gospoda iz vsega serca in mu je toraj vsled tega tudi lepota Njegove hiše nad vse. Kakor večna luč v svetilnici, tako gori njegovo serce pred Jezusovim obličjem. Ko doverši vse svoje opravke, ne hiti precej iz cerkve, marveč dolgo še kleči pred sv. Rešnjim Telesom ali pred milostno podobo Matere Božje. Še celo po noči mnogokrat v cerkvi ostaja, in kadar ga spanec premaga, je cerkveni tlak njegova postelja.

Kakor nekdanj v prvi mladosti, ina tudi še zdaj do revežev in bolnikov enako ljubezen. Ne da bi si radodnost romarjev lakomno v prid obračal, še od te male plače, ki jo prejema za svoj trud, vse med ubožce razdeli; le toliko zase prideržuje, kolikor mu je za silo potreba.

Sicer je ves čas lepo in izgledno živel, vendar se je imel za velicega grešnika in je bil skoraj vedno videti s solzunami očmi. Naj manjše napake je bolj obžaloval in objokoval, kakor mnogi največje grehe in hudobije.

Pozneje je romal v Rim in v Jeruzalem. Nekoliko časa po svoji vrnitvi z božje poti pa sveti mož nevarno zboli, z veliko pobožnostjo zadnjikrat sprejme ss. zakramente in mirno v Gospodu zaspi 12. sept. 1012.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

„Oljska gora“ v Ljubljani. (Dalje.) Velika noč s prejšnjim postnim časom je minula, nova Oljska gora je ostala in dobri verniki jo neprenehoma hodijo obiskovat in ondi molit, kakor je Sin Božji hodil moliti na Oljsko goro v Getsemani. Bog daj, da bi sleherni, ki hodi na novo Oljsko goro molit in premišljevati, prav močno v dobrem sam se vterdil, pa tudi mnogim grešnikom spreobrnjenje sprosil. V ta namen še dalje s Katarino Emerih premišljuje Zveličarja na Oljski gori.

Ta služabnica Gospodova je v svojem premišljevanji vidila neko podobo od Boga. Vidila je, kako se je božja natora Sinova v Očetovo nekako umaknila, in osebo sv. Duha šla iz Njiju in bila med Njima, in vender je bil le En sam Bog. Kdo je zmožen to izreči? Vidilo se ji je, kakor bi se božja volja Kristusova bolj v Očeta nazaj umikala, da bi svoje presveto človeštvo pustila terpeti vse tisto, za česar zljajšanje in odvrgenje je človeška volja Kristusova bridkostno prosila; tako da je božanstvo Kristusovo, eno z Očetom, ravno to na svoje človeštvo naložilo, za česar odvzetje je Njegovo človeštvo prosilo Očeta. V tem trenutku je vidila tudi neko polajšanje pri Jezusu po angeljih, ki so bili s tem terpljenjem ginjeni in so Jezusa v Njegovem terpljenju tolažiti želeli. Zapustili pa so ga angelji in pričele so se nove prehode, zgostene britkosti. Med drugim jo Zveličarja stiskala skerblijnost, kaj bode dobiček, sad tega darovanja, kateremu se zdaj izročuje; podobe strašne, prestrašne prihodnosti so Mu stopale pred dušo.

Nad prvega Adama je Bog dopustil spanje, odperl je njegovo stran, je vzel eno njegovih reber, in stvaril je iz njega Evo, ženo, mater vsih živih, in jo je peljal pred Adama. In Adam je rekel: To je zdaj kost iz mojih kosti, in meso iz mojega mesa. . . Zavoljo tega bo zapustil človek svojega očeta in svojo mater, in se deržal svoje žene, in bota dva v enem mesu. — To je bil zakon, o katerem je pisano: „To je velik zakrament, rečem pa, v Kristusu in v Cerkvi;“ zakaj Kristus, novi Adam, je hotel, da naj pride nad Njega spanje, spanje smerti na križu, tudi On si je hotel dati

odpreti stran, da naj se iz nje stvari nova Eva, Njegova deviška nevesta, sv. Cerkev, mati vsih živih. Dati ji je hotel kri odrešenja, vodo očiščevanja, in svojega Duha, te Tri, ki spričevanje dajejo na zemlji. Dati je hotel svoji Cerkvi sv. zakramente, da naj bo čista, neomadežana, sveta nevesta. Hotel je biti njena glava, mi pa da naj bomo vsi njeni udje in glavi podložni, mi da naj bomo kosti od njegove kosti, meso od njegovega mesa. On, ko je človeštvo sprejel in hotel za nas umreti, je tudi zapustil Očeta in Mater in se je deržal svoje Cerkve in postal je z njo meso, ker jo živi s presvetim Rešnjim Telesom, v katerem se z nami zaroča vedno in brez prenehanja. Hotel je s svojo nevesto, sv. Cerkvijo, na zemlji biti, dokler bi se vsi ne znašli v nji pri Njem v nebesih. In rekel je: „Peklene vrata je ne bodo premagale.“ Da bi vso to nezmerno ljubezen grešnikom skazoval, je Gospod postal človek in brat grešnikov, da je kazen vsega njihovega zadolženja na Sebe vzel. On je vidil velikost tega zadolženja in velikost zadostivnega terpljenja, vidil z veliko bridkostjo, in se je vender volji svojega nebeškega Očeta kot spravi dar radostno izročil. Zdaj pa je vidil vse terpljenje, skušnjave in življenje prihodnje Cerkve, svoje neveste, ki jo je hotel tako drago s svojo kervjo odkupiti; vidil je nehvaležnost ljudi.

Pred dušo Gospodovo so se verstile vse prihodnje terpljenja njegovih apostelnov, učencev in prijateljev, malo število vernikov v prvotni Cerкви, potem krivoverstva in razkolništva, ki so nastopovale pri njeni rasti, vse ponavljanja prvega greha z napuhom in nepokoršino v vsih podobah nečimernosti in samolastnega lažnjivega opravičevanja. Prikazala se Mu je mlačnost, spatenost in hudobija neštevilnih kristjanov, raznotera laž in goljuflija bistroumnost vsih prevzetnih učencikov, bogoskrunske hudobije pregrešnih svečnikov in strašni nasledki vsega tega, gnjusoba razdjanja u Božjem kraljestvu na zemlji, v svetišču nehvaležnega človeštva, katero kraljestvo Mu je bilo ravno zdaj z lastno kervjo in življenjem med neizrečenim terpljenjem odkupiti in vstanoviti. —

Ako se pa z verta Getsemana ozremo na človeško življenje, smemo prašati: Zakaj vender je usmiljeni Zveličar terpel tolike bridkosti na Oljski gori? Vsak, ki je le malo v veri podučen, dobro vé, da je terpel vse le za nas ljudi; terpel je za naše odrešenje od pogubljenja, pa tudi terpel za naše tolažilo v premnogih bridkosti na zemlji. Naša osonda je terpljenje od zibel do groba, pravi pobožna pisateljka gr. Adele Hoffelice v prelepih bukvah: „Hülfe im Leiden“ (Mainz 1882), iz katerih naj nadalje zajemamo kake kaplje tolažila za blage čitatelje. Terpljenje na zemlji izvira namreč od tod, ker kletbo, katero sta si bila prva človeka z uporom zoper Boga nakopala, nas vse, povsod zadeva na duši in na telesu. Da bi se človek terpljenja na zemlji rešil, to je nemogoče. Hočeš, nočeš, moramo delati, terpeti in umreti. **Moraš!** — to je neogibna postava. Pervi otročji glas je jok in povsod pri višjih in nižjih stanovih vsake starosti pritožbe slišiš: „Oh koliko moram terpeti!“ In to terpljenje utegne zadevati serce, duh, vést, mišljijo, ali pa celo naravnost telo.

Terpljenje pa ni tako studa vredno, kakor se nam zdi na prvi videz. Tako imenovana sreča le takemu dobro dé, kateri je kdaj nesrečen bil, — kdor tega ni poskusil, prav za prav ne vé, kaj je sreča. Tudi se sin blazega serca rad podverže kakemu terpljenju, ako bi s tem mogel mater, očeta, brata terpljenja rešiti. Bog, ki je v svoji večni pravičnosti neskončno dober, je terpljenje posvetil, ga s sijanjem nadzemeljske luči obdal in z njim neizrekljivo vrednost sklenil. Mora se pa terpljenja, če ne že z radostjo sprejeti, vender

voljno prenašati, in tako terpljenje postane dar, darežljivost. „Jest imam lepo srečo“, je rekla neka sirotinska deklica svoji sestri. Ktera je bila ta „lepa sreča?“ Na ponudbo ji je bilo, da bi se bogato omožila; deklica pa je ponudbo odbila zato, da je svoji bolni „stári materi“ zamogla streči. Pristavila je: „Nikar me ne milovaj, ker mi je dano kaj malega dobrega storiti.“ To je darežljivost.

Tudi ti si lahko napraviš „lepo srečo“, če vse terpljenje daruješ Bogu na čast in v blagor, v zveličanje bližnjega. Kako sladko se človek lahko tolaži s tim, da poskuša, ki terpi le malo časa, mu je zaslužna za večno življenje. Sv. Avgustin pravi: „Večni pokoj bi se moral odkupiti z večnim delom. Pa koliko je Božje usmiljenje! On ne pravi: Milijon let, tudi ne, tisoč let morate delati; tudi petdeset let ne določi, ki naj jih v delu prevzijemo; pravi pa: Delajte, terpite v kratkem času svojega zemeljskega življenja, in to vam bo pridobilo večno čast.“

Za terpljenje smo rojeni, pa zato ne smemo biti žalostni, in obupni. Oserčevati se nam je po izgledu častitljivega župnika iz Ars-a, kateri je zjutraj imel navado reči: „Zdaj pa le, moja duša! Ves ljubi dan bodeš v priserčni molitvi z ljubim Bogom v tovaršiji. Z Njim boš delala, z Njim hodila, z Njim se vojskovala in terpela. Delala boš, pa On blagoslavlja tvoje stopinje; terpela boš, pa On blagoslavlja tvoje bolečine.“

Kako srečen si, da si otrok katoliške Cerkve in tisto edino prave vére, ktera te tako lepo uči, koliko je vredno terpljenje, katero z Jezusovim terpljenjem zedinjaš, se s svojim sercem naj svetejšemu Sercu Jezusa Kristusa bližaš, se z njim pozivljaš, od Njega vsak čas zanesljive pomoči pričakuješ ter takó svojo dušo rešiti zamoreš.

Iz Iga. (Se. misijon.) Človek v posvetnih opravilih rad pozabi svoj večni namen, časne dobrote više ceni od neminljivih, in duh njegov postane mlačen v skerbi za izveličanje neumerjoče duše. Bog, skerbni večni Oče, zmirom opominja človeka po glasu vesti, po dobrih in keršanskih bukvah, sosebno pa še po mašnikih, svojih namestnikih. Naj bolj pa človeško serce pretrese nepretergana versta pobožnega premišljevanja, navdá ga z zveličanskim strahom: posvetne reči vse drugač pogleduje kakor sicer, in vse ga bolj vžiga k bogoljubnemu življenju. Sv. Frančišek Salezijan pravi, da se mora ura vsaki dan naviti, ali vender jo je véasih treba na drobno osnažiti; tedaj je priporočal vsako leto kake dni v premišljevanje. To se zgodi pri duhovnih vajah ali pri ljudskem misijonu. Sv. misijon udari, kakor Mojzsova palica, na skalo terdovratnega serca, ga omehča in mu obilno nalije studenec gnade božje. Sv. misijon zaduši sovraštva med farani; odpravi grešne navade, pijančevanje, kletev, ustavi domače nemire, vloži berzdo hudobnim jezikom, posili vračati ukradeno blago in oskrunjeno čast; vse to premišljeva, je naklonilo g. farnega predstojnika, da je preskerbil svojim faranom sv. misijon. Sv. misijon na Igu se je obhalal od 7. do 19. sušca; ta dan je bil slovesni sklep sv. misijona. Vodili so sv. misijon častitljivi očetje Lazaristi iz Ljubljane in Celja. Pripeljali so se v sredo 7. sušca čč. očetje: Janez Kukovič, Urban Nežmah, Ignacij Böhm, in Janez Macur, kateri so ob dveh popoldne že pričeli z otroci svoje poslanje, ter so potem do 19. sušca ti verli sinovi sv. Vincenca prav živo ogrevali serca k ljubezni božji, kakor dobrotljivo soluce s svojimi žarki ogreva merzlo zemljo. Kakor povsodi, je tudi tukaj bila njih prva pot v cerkev. Ljudstvo, kteremu je slovesno zvonjenje po vsih cerkvah napovedovalo prihod misijonarjev, je na trume hitelo k farni cerkvi, in pri mnogih se je vidilo, da so jih solze po-

lile, ko so gospode zagledali. Popoldne ob štirih so bili čč. gg. misijonarji iz farovža slovesno peljani v cerkev, ter odmolijo molitev k sv. Duhu („Veni s. Spiritus“) in druge molitve. Domači gospod fajmošter so na to ljudstvo nagovorili, častite g. misijonarje lepo pozdravili jih ljudstvu predstavili ter jim križanega Jezusa izročili. Nato je č. g. prednik vzel sv. križ, šel na prižnico, ter pričel razlagati namen sv. misijona in priporočevati pripomočke, da bi se ga z duhovnim pridom vdeležili. Vsaki dan je bila ob 6 sv. maša z blagoslovoma, nato pridiga, ob 10 peta sv. maša, potem pridiga; ob 2 popoldne križev pot, ob 3 pridiga, in potlej litanije z blagoslovom s presv. Reš. Telesom; vsaki večer je pa ljudstvo skupno v cerkvi molilo sv. rožni venec in druge molitve.

Na sv. Jožefa dan so se domači gospod fajmošter po sklepem misijonskem govoru častitum, neutrudljivim gg. misijonarjem prav ginljivo v cerkvi zahvalili, odpeli zahvalno pesem, in cerkveno opravilo je bilo končano. Popoldne ob 3 so se oglasili zvonovi farne cerkve in vseh podružnih cerkvá, ter so oznanovali odhod preljubljenih oo. misijonarjev. Pred odhodom misijonarjev se je pa velika množica ljudi zbrala okoli farne cerkve, ter se jim z očitnim veseljem zahvaljevala.

Cerkev je bila vsaki dan natlačena; obilno spokornih solz se je prelilo, — bil je v resnici od 7. do 19. sušca za obširno lžansko faro čas milosti božje. Obhajanih je bilo med sv. misijonom več kot 3000 ljudi, kar je silno veliko, ker je bil sv. misijon le za domačo faro oklican, — domača fara šteje pa nekaj čez 5000 duš. Spovednikov je bilo 9, kateri so vsaki dan od 5 zjutraj do 8 zvečer — ko je misijonski zvon zapel — le z malimi prenehljeji spovedovali. Posebna hvala gre tudi preč. g. gvardijanu P. Hugo-uu Novljanu, kateri so vsled svoje goreče delavnosti v spovednici silno veliko pripomogli, da ni veliko ljudi ostalo brez sv. spovedi. Tega sv. misijona na Igu — kateri je bil v resnici velečasten in velikansk — ne bom obširneje popisoval in na široko hvalil; — hvaliti se ima sam, ako se bo veliko sadú pokazalo, — le to povém, da se sovražniki po njem spravljajo, — zakonski pomirujejo, — nečistniki vezi grešnega znanja tergajo, — preklinjavci molijo; leni — mlačneži trepetajo.

Novo mesto, 25. sušca. Huda burja je ta mesec brila okoli novomeškega kapitela; vendar serca meščanov so se ravno o tem času jele ogrevati, za kar so imamo posebno zahvaliti za Bogom milostivemu gospod proštu Petru Urh-u, ker so imeli tako jedernate, zares dobro sestavljene, do serca in muzga segajoče postne pridige, ktere so pa tudi iz cele okolice toliko ljudi privabljal, da ob nedeljah, akoravno je bilo dvakrat prav slabo vreme, so cele procesije vidile se pomikati proti kapiteljski cerkvi, ktera je bila vsako nedeljo popoldan v vsih prostorih tako natlačena, da so mnogi se mógli zopet verniti, ker ni bilo moč priti v cerkev. In enako zvesto in tiho so verni poslušali zares logične govore proštove, o kterih so naj imenitniše resnice našega odrešenja v vsih ozirih vterjevali in skazovali, in vendar z jasno besedo tudi priprostemu poslušavcu jih razumljivo razlagali.

Odpéráli so nam v prvi pridigi dušne oči, da bi slehern spoznal svoje zadolženje; kako da smo vsi z mnogimi grehi razžalili svojega Boga in kako bi se mógli zarad tega vaditi prave ponižnosti. V drugi pridigi so nas učili, kako se Bog z vsakim smertnim grehom neskončno razžalil in kako ojstra da je božja pravica zavoljo tega razžaljenja, kar nas mora s svetim strahom napolnovati, ko spoznamo, da smo tudi mi Boga mnogokrat razžalili. V tretji pridigi so pa govorili od neskončnega božjega usmiljenja, ter slehernega grešnika

opominjali, da naj zaupa, ker tudi njemu je Bog pripravljen usmiljenje skazati. Kakor so bile mnoge serca po drugi pridigi pretresene in poterte, tako so po tretji pridigi zopet z zaupanjem navdane in potolažene postale. V četrti pridigi so nam z naj bolj ginljivimi besedami popisovali Kristusovo terpljenje na telesu in na duši, ter vsim priporočevali, da naj slehern s podobno poterpežljivostjo prenaša svoje križe in težave. V peti pridigi nas je pa vnmala neskončna ljubezen božja k naj gorečnjiši ljubezni do Boga in bližnjega. In šesta pridiga nam je pred oči stavila veliko daritev Kristusovo na križu in pri sv. maši, ter nam v sercih budila željo in resnično voljo, da slehern tudi sebe Bogu daruje z dušo in s telesom ter se vedno zataja.

Smemo upati, da so te ginljive pridige tudi obrodile mnogo sadú. Kakor na prižnici, tako so goreče delali gosp. prošt tudi v spovednici; ljudi so imeli ves postni čas toliko za spoved, da se je slehern čudil, ko je vidil moške in ženske stati okoli njih spovednice. Sploh se čuje, da se pri nas duhovno življenje veselo poživilja. V cerkvi in pri božji mizi je veliko več ljudi.

Posebno je razveselila celo mesto in okolico slovesna procesija vstajenja Kristusovega. Gosp. prošt so namreč konec zadnje postne pridige opomnili, kako lepo da so procesije v Ljubljani, od kar gospé in gospodičine presv. R. T. spremljajo z gorečimi svečami, ter so naprosili vse gospé, gospodičine, žene in dekleta, naj veliko soboto enako počasté ljubega Zveličarja. In kar gotovo tudi sami gosp. prošt niso pričakovali, še manj pa drugi gospodje mislili, to se je zgodilo veliko saboto. Bog sam nam je bil milostljiv, ter nam je podelil zares lep dan. Bilo je sicer merzlo, vendar pa jasno in prijazno. In ko po opravljenih cerkvenih molitvah mil. gosp. prošt zapojó s čverstim glasom veselo Alelujo in ko se začne pomikati dolga procesija, ktere so se vdeležili vsi odlični gospodje, vojaški komandant z vsimi oficirji in vojaki, kakor tudi mestna straža z godbo, je bilo slehernega serca ginjeno, ko smo zagledali dolgo, lepo vversteno rajdo od prve naj odličniše gospé do zadnje stare ženice — vse z gorečimi svečami v rokah. Nekdo je naštel 105 parov, tedaj 210 prižganih sveč; gotovo veliko število za naše malo mesto! In ko smo zopet prišli v cerkev nazaj, ktera je bila naj lepše razsvetljena, ker so bile prižgane vse sveče pri vsih stranskih altarih in sveče ob potu prižgane, in ko pridejo poslednjič vse gospé, gospodičine, žene in dekleta z gorečimi svečami ter vso cerkev napolnijo, bil je zares častitljiv pogled, pa tudi velikansk vtis. Vsi brez razločka pripoznavajo, da to je bilo zares lepo, in sploh se govori, da k procesiji presv. R. Telesa jih bo še več prišlo, ker zdaj same gospé spoznajo, kako veličasten da je tak sprevod in kako vse drugač kakor sicer, ko so pri oknih ali kraj cestá stale in malo procesijo ogledovale, med tem, ko so se ženske za presv. R. Telesom pehale in pogovarjale. Prav so imeli tedaj kan. gosp. Hočevar, ko so na veliko nedeljo v pridigi rekli: Zapomnite si mestjani, da take procesije še dozdaj niste imeli!

Lep kinč je pa kapiteljska cerkev tudi dobila s tem, da so gosp. prošt napravili novi mali banderci, ker stari ste bili že tako obledeli, da ju nekaj lét več niso rabili pri procesiji. Novi banderci je naredil ljubljanske stolne cerkve cerkvenik g. Blaž Rasp, podobe pa je malal mlad učenec g. Wolfa in so posnete po šenklaških bandercih; mlademu slikarju se mora vsa čast dati, da ji je naredil v splošno zadovoljnost. Nekteri gospodje, kateri vejo umetnost v slikarstvu posebej ceniti, so tukaj, in tudi mlademu malarju hvale odreči ne morejo. Tudi gosp. Rasp je vse svoje delo izveršil v popolno zadovoljnost. Upajmo, da bosta ta gospoda še naročeno

veliko bandero tudi tako lepo in dobro napravila in tako se bosta smela vsim cerkvenim predstojništvom za enake dela prav gorko priporočevati.

V Gradcu, 1. aprila 1883. Rad bi Vam bil poslal že za pirhe nekaj graških drobnjav, toda kasen sem — ali je pa pratika prezgodnja, kakor hočete. Tisto je pa seveda tudi res, da se že komaj spominjam, kje da sem prenehal zadnjič z graško kroniko, tako dolgo sem zanemarljivo svojo daničarsko dolžnost, in tudi Vam, gospod vrednik, je gotovo težko, ako ne celo neljubo, zamisliti se v one dneve letošnje zime, katerim najraje kako gorko poveste: pustne dneve. To se vsaj pravi „pustovati“, kakor so tukaj pustovali letos! No, ko bi dejali pustnega norca o pravem času spat, ali bi ga pokopali, kakor je na Kranjskem navada, bi še bilo; a tukaj je med pustom in postom v nekaterih krogih kaj malo razločka. K večjemu da se derže malo bolj potuhnjeno v postnem času, ko poprej. Pa kako imamo mi kratko pamet, da, krivični, smo, ako se tako potegujemo za sveti postni čas! Le praša naj kedo vznika — fjakarja graškega, in hitro mu bode povedal, kaj je post: Poprej so imeli drugi veselice in plese, mi smo dirjali z njimi noč in dan, sedaj se hočemo še mi veseliti in res: vozniki napravijo svoj veliki ples! Morebiti tudi postreščeki tako in godci in hlapci in hišine — da pridejo vsi na versto, ki niso imeli o pustu časa. Zraven pa kažejo Gradčani vendar prav nežno rahločutje za postni čas. O pustu napravljajo kar naravnost — robato: ples; v postu pa „plesni venček“, „večerni venček“, — kaj ni to preljubeznjivo?*)

Pa skoro da sem jel opravljati, a to je greh; za to hočem tudi kaj hvalnega povedati, in tudi tega ne manjka. Tridnevnic obhajajo o pustu sicer samo v eni cerkvi, ali lahko sem se prepričal, da se premnoga serca tukaj rada Gospodu odpirajo in Njega bolj ljubijo, nego šemasto radost. V postu je treba iti le večkrat v razne cerkve, da se vidi pobožnost Gradčanov. Pridige so jim nad vse, zato so imeli vsi postni pridigarji polne cerkve. Vselej, kader sem poslušavši pridigo zapustil cerkev, mi je serce veselja utripalo in dejal sem sam pri sebi: Da, prižnica ta je še naša, to je naša moč, pa tudi naše delo: fides ex auditu! — Po pridigah je ostajala večina pri blagoslovu, njih prav mnogo pa še pri križevem potu, katerega tukaj kaj spodbudno in ginljivo molijo. Od ene postaje do druge gredé pojejo kako pesem o Gospodovem terpljenji, kar je zelo zelo primérno; nič ne pripravi duha bolj do one mehke občutnosti in miloserčnosti v premišljevanji Gospodovega terpljenja, ki nam da res nekako okušati Njegove bolečine, kakor ginljiva pesem. Torej bi prav dobro bilo, ko bi se bolj pogosto tudi na Kranjskem te navade poprijeli. —

Težko sem pričakoval velikega tedna. Božje grobe so napravili po vseh cerkvah in povsodi krasne, kakor v Ljubljani. Zato je prihajalo zlasti veliki petek veliko obiskovalcev, da skoro ni bilo moč blizu priti. Gotovo so bili med njimi tudi taki, ki sicer nikoli ne pridejo v cerkev, in kedo more reči, da je radovednost vedno napačna! Gospod kaže v sv. zakramentu svojo zmogovito moč tudi nad onimi, ki ga sicer zaničujejo. — Za pevca so veliki teden najbolj zanimive jutranjice. Ni mi treba praviti, da jih pojó tukaj skoro tako, kakor v Ljubljani, ali mali razloček sem lahko opazil: tukaj rabijo več pripomočkov, da je petje kolikor mogoče spodbudno. Poslušal sem v stolnici in v mestni farni cerkvi. Psalme so peli v stolnici bogoslovci, lamentacije pa pevci na koru, najprej tenorist, potem bariton in

nazadnje celi zbor čveteroglasno, kar se je divno lepo slišalo, vendar ne tako kakor zvečerno petje mešanega zbora v stolnici ljubljanski. Čveteroglasno pojó tukaj tudi rezponzorije, kar dela lepo spremembo pri drugem in tretjem nočturnu. Kaj pa „miserere“? Željno sem ga čakal. Kateremu kranjskemu duhovniku ne zvoni iz bogoslovskih let Palestrinov „miserere“ v ušesih, bodisi, da ga je sam pél, ali poslušal? Premalo sem zveden, da bi mogel povedati, čegav „miserere“ da so tukaj peli, ali to pa lahko rečem, da mi ni kar nič ugajal. Podoben je zelo onemu, katerega pojó ljubljanski bogoslovci, ko spremljajo kak pogreb. Peli so zmenjevaje eno versto na koro in drugo bogoslovci pred altarjem. In petje je spremljal harmonij in trobenta. Sploh sem videl, da imajo ljubljanski bogoslovci veliko večo nalogo pri petji, kakor tukajšnji, in da jo tudi bolje izveršujejo. Naj bi imeli še pomoč na koro — pevce, harmonij itd. — naj bi se tako ne upehali, delali bi čuda.

O vstajenji ne morem mnogo govoriti. Povsod je zelo slovesno, ali kar ni slovesno, so gledavci, katerih mnogi gledajo, a na sv. zakrament ne mislijo, se ne odkrijejo, kaj še le, da bi poklekili. (Taki ošabni čuki velik del pridejo na beraško palico in njih ponižanje je toliko, kolikoršen je bil njih napuh. Vr.) — To je slika tukajšnjega cerkvenega obraza. Kakor vidite, je lahko zapaziti marsikaki lep sad katoliškega življenja, a slabo drevo tudi prinaša svoje sadove, kakor je zmerom bilo in bode.

Ta slika bi pa bila nepopolna, ko bi še nekaterih drugih strani ne omenil. Lepe cerkve ne vabijo samo vernikov k službi Božji, temuč so krasota vsaki deželi, s katero se smé ponašati. O cerkvah sekovske škofije ne morem soditi, smem pa reči, da duhovščina in verniki za svoje cerkve mnogo storijo. Največ zaslug ima v tem oziru sekovsko škofijsko umetnijsko društvo. Ker na kranjskem še ni enakega društva, bodem o priliki kaj več povedal o tem društvu, za danes naj bode dovolj kratko poročilo o glavnem zboru njegovem 8. marca, ki je podajal pregled o delavnosti njegovi v preteklem letu. Navzoči so bili mil. knezoškof, ki duševno in gmotno podpirajo vsako koristno početje, precej duhovščine, nekaj svetnih gospodov in gospéj iz aristokracije. Neutrudljivi, vneti in jako izvedeni društveni predsednik, g. konservator Graus popisal je najprej, kaj je društvo lani storilo, kaj je dalo napraviti, bodisi slike, ali načerte, ali cerkveno orodje, altarje; kako je pomagalo to ali ono cerkev popraviti itd. Glasilo društva je list: „Kirchenschmuck“, ki ima tudi na Kranjskem 6 naročnikov in prinaša prav zelo zanimive spise o cerkveni umetnosti. S serčno zahvalo vsem podpornikom konča predsednik svoje poročilo. Posebno zanimiv pa je bil govor mil. kn. škofa, ki znajo v vsaki zadevi djansko stran zadeti in pokazati. Omenjam naj le nekatere misli: Cerkev hiša Božja, je podoba vsakega kristjana, ki se telesno prenavlja in se mora tudi dušno prenavljati v čast Božjo. Izrekajo svojo serčno željo, da bi se cerkev presv. Jezusovega Serca kmalu dodelala in bi tako tudi v Gradcu dali spodobno prebivališče naj sv. Sercu, ki kliče posebno novejši čas vernike k sebi ter razodeva svojo ljubezen. — Gledé nekaterih božjih ropov bi bilo dobro napravljati železne tabernakelje, da obvarujemo Gospoda nečasti. Ako mislimo na to skerblijivost višjega pastirja, smemo pač imeti onih duh. pastirjev neskerbnost za precej veliko, ki ne spravljajo tabernakelnovega ključa, ampak ga propuščajo cerkovnikom. — Za mil. kn. škofom povdarja prior dr. Grillwitzer, kako da se udje veselijo napredka društvenega, ki se razodeva po celi škofiji. Pred razhodom pa dajo kn. škof navzočim po lepi navadi svoj blagoslov. —

*) Se vé da; samo zlatega okvira še manjka tem trubljivim „vencem“.

To društvo deluje zaradi tega tako plodovito, ker ima zmožne moči. Upajmo, da tudi na Kranjskem zrastejo enake moči, začetek je vsaj lep. — Med vsemi tukajšnjimi cerkvami je stolnica najbolj zanemarjena, ker nima nikakega premoženja. Pred kratkim je določilo ministerstvo 7000 gld. podpore za popraviljanje in bode zunanji — vsaj prednji del — do julija prenovljen. — Sekovska škofija ima tudi cecilijansko društvo, pa kolikor je meni znano, si ne more nič kaj pomagati in ni tukaj nikakor toliko vnetih cecilijancev, kakor na Kranjskem, le v stolnici pojó bogoslovci koralne maše. — Še nekaj naj opomnim, kar mi tukaj zelo dopada: Mirni, tihi in vljudni mašni strežniki. To je tudi nekaj hvale vrednega! (Gotovo; pošljite jih kaj na Kranjsko. Vr.)

Ker ne počenja Gradec svoje posebne politike, smem to točko preskočiti. Iz politike do vremena je pa majhen korak in tu mi je treba le reči, da imamo že lepo spomlad, da bo prav kmalu vse zazelenelo, ako ne prihruje zopet kaj nespomladanskega. — Mesto se vedno bolj lepša. Hranilnica štajarska se bode razširila in Mura bode dobila med Albrehtovim in Radetzkyjevim mostom ličen levi breg. Za cesarjev prihod se že delajo priprave. Obeta se razstava in druge slavnosti. Do takrat imamo pa še tri mesece, in tako vidite, da sem v svoji graški kroniki za cele tri mesece prehitel, torej sedaj zopet lahko malo počivam. (Pa nikarte predolgo. Vr.)

Z Vojskega. 30. sušca. Pri nas je danes dopoldne zopet za pód snega padlo, popoldne silno méde, da ni moč iti spod strehe. Veliki teden ga je bilo padlo blizo poldrugi meter, bilo je zelo mraz in je médo z njim, da ni bilo moč na veliko soboto oguja zunaj blagosloviti; morali smo ga toraj v farovžu; mraza je bilo 11 stopinj Reaum. Stari ljudje pomnijo en sam tako merzel véliki teden, kar velja tudi zastran velikonočne nedelje in prvih dvéh po velikonočnih praznikih. Že sem nekaj lét tukaj, pa se skor ne spominjam, da bi katerikrat bilo tako hudo médo, kakor danes, saj tako pozno ne; zametje so toraj tu in tam éez seženj veliki. Da tukaj večkrat sneg tako pozno pade, ni nič nenavadnega, včasih zapade še pozneje; tako ga je bilo 8. majnika 1876 éez éevelj, ter so tukaj nekteri še le drugo polovico majnika začeli orati; 15. rožnika še ni bil ves skopnel; ono leto ga je bilo okoli svečnice kacih 9 éevljev ter od ss. 3 Kraljev do vélikega tedna ni nobeden mogel z vozom v Idrijo po živeža in železa za kovanje žebljev. — vse je bilo treba znositi. Tisto zimo je bilo treba iti bolj daleč obhajati; prišli so štirje možje pó-me in so ga gazili pred menoj; pa ko nazaj gremo, se gaz od poprej že ni več poznala, — kajti snežilo je, kakor bi ga bil iz vreče vsipal. Berž pa ko je nehal kocatati, so s kramplji dobro gaz za hojo skor pri verbi snega naredili tako, da je gaz bila le malo nižeje, kakor poveršje snega. Kader je veliko snega, ljudje kramplje na noge navežejo in se jim le prav malo vdira. Ti kramplji (kerplje) so po poldrugo pód široki lesene obroči, prepleteni z močno pleteno vezjó, nasajeno iz prediva, ali konoplje, kar stori, da sneg ne more skozi, — tako si vedó pomagati v sili.

Pomlad.

Sercé kipí veselja,
Okó ozira se okrog,
Narava se obnavlja
Iz zimskih spenja se nadlog.

Goré že zelenijo,
Zeleni pert pokriva log,
In lastovke hitijo
Nazaj v priljubljeni svoj krog.

Drevesa sadnja v vertu,
Ki blagi so nebeški dar,
Začenjajo berleti,
Razcvetle bodo se že kar.

Gorkota z dežjem krotkim
Obleče drevje svatovsko,
Prizor mi z dnevom vsakim
Se nov odpira za okó.

Krasota nenavadna!
Enake tebi nima svet;
A sapica soparna
Vničí bogati ves tvoj cvet!

Mladenčí in dekleta!
Devištvo ki hranujete,
Vi lepši ste krasota,
Ak lice čisto vam cvete.

Devištvo, cvet nebeški,
Je krasen biser angelov;
Naj rod bi že človeški
Spoznal nebeški sad njegov!

Sovražni mu divjaki
Zadrega mnoge stavijo;
Prijazni so lisjaki,
Hinavci biser kradejo!

Devištvo občutljivo
Je bolj ko nežni cvet drevés,
Je smertno že škodljivo,
Če grešna želja piha éez.

S—d—n.

Danica.*)

Dani se že, po nebu zar'ja plava,
Nebeški že obok se rumení,
Prelepi žar pa dol in plan zlati,
Vse giblje se, k molitvi, delu vstava.

Oj čas je že, oj vstajaj majka Slava.
Tako je prav, le zdramlaj svojo kri!
Na delo blago — bratje urno vsi:
V molitvi, delu nam je sreča prava.

Na blago delo vstajajo junaki;
Tam glej ga — Aleksandra, — že hiti,
Za vero dobro vstal je med pervaki.

To zora je — pa se še le dani,
Naprej vladar močan in vsi enaki!
Da prave sreče svit vsem zablíši. —

Hrepenenje.

Kedaj lepo boš solnce vsem sijalo,
In svet v najlepšem svitu se odpre,
Da v miru, v blagru, v sreči bode vse?
Vsaj to že zemeljski bi raj nam dalo.

Serce, to berž ne bode kraljevalo;
Viharji solncu jasnemu grozé,
Dokler mil'jonom ne miné solzé,
Dokler po veri se ne bo ravnalo.

*) Veseli me, da se kaže v Rusiji nekoliko dobrega upanja za vero. Pisat.

Vladar! — glej, solnce Ti je prisijalo,
Začel se blagra, sreče beli dan,
O mili Bog, da bi tako ostalo!

Pa glej, da v bédo ljud je zakopan;
Resnici se je le začetek dalo,
Daj dobro vse — to bode dan krasan!

Brojanski.

Razgled po svetu.

V Rimu v luteranski cerkvi je véliko soboto kardinalvikar kerstil judovsko družino peterih oséb, potem pa 135 mladenčem podelil svete redove. Med poslednjimi jih je bilo 44 mašnikov posvečenih. Za pirhe so sv. Oče ubožnim družinam podarili posteljno pripravo in verh tega 12.000 lir razdelili med ubožne.

Prusaško. Kraljeva pruska vlada za Kolonijsko je dala dva ukaza za šolstvo, namreč o katoliškem poučevanju po ljudskih šolah, in o vdeleževanju mladine pri katol. Božji službi. Pri tem so odpravljene nekatere robotosti prešnjega naučnega ministra Falka. O praznikih katoliških, ko bi imelo prosto biti, pa pravi, da se bo pozneje bolj natanko določilo. To se katoličanom toliko bolj zoperno zdi, ker precej nato našteva celo versto judovskih praznikov, o katerih se judovski otroci šole oprosté, ako starši otrók tako predlagajo. Zakaj se pa malo število katol. praznikov enako ne imenuje? Ali to ne kaže, da z malim številom judov se hoče bolj mehko delati, kakor pa z milijoni katoličanov?

Pariški mestni svet in kazališni igralci. Mestni svet v Parizu je hotel svojo infernalsko jezo do katoliške vere prav očitno pokazati in je zapovedal najemniku mestnega kazališa, da naj bode igra na véliki petek! Vodnik pa je v pismu do mestnega svetovavstva razodel, da te zaveze ne more spolniti, ker vse njegovo osebstvo se brani igrati ta dan! Kaže toraj, da kazališni igralci imajo vendar več vere, kakor pa zagrizeno mestno svetovalstvo.

Rusko-Poljsko. „Moniteur de Rome“ 15. sušca imenuje slaven in vesel dan v papeštvu Leona XIII in častni dan za Cerkev na Poljskem. Ta dan namreč so bili izvoljeni škofje za Rusko-Poljsko. Ta dan so Poljci zopet dosegli versko svobodo in neodvisnost svojih višjih pastirjev. Izgled, ki ga je dala Rusija, ko se je porazumela s katoliško Cerkvijo, je očitni dokaz, da svoboda sv. Cerkve ne žali ne državnih pravic in ne koristi ljudstev, pravi omenjeni časnik. Rusija dobro čuti, da vera je naj močnejši jéz zoper rudečkarstvo povodenj, ki vedno huje naraša. To bodo čutili tudi bogatini in lahkoživci po družih deželah, ki jim je vera in zveličanje poslednja skerb; če le ne bo prepozno! Tudi Prusija ima svoje nihiliste ter rudečkarje; toda sovraštvo zoper sv. Cerkev jim ne dopusti, da bi katoličanstvu in sami sebi dobro storili! Dve rani je dobilo mlado nemško cesarstvo precej pri svojem rojstvu, namreč: kulturno borbo in rudečkarstvo; kar preganjanja Cerkev zgubi, tega ne dobí veri sovražna vlada, ampak rudečkarstvo, in tako prusaštvo samo sebi rane seka. Zaslužilo je udarec že davno s svojim počenjanjem zoper Avstrijo in zoper katoliško Cerkev.

Bratovske zadeve.

Zahvala:

Več let sem splošno bolehal, in vsi, kateri so me vidili, so bili že skoraj obupali nad mojim ozdravljenjem; v tej sili sem se z velikim zaupanjem obračal k N. lj.

G. ter jo serčno prosil, da bi mi ona s svojo mogočno priprošnjo izprosila ljubo zdravje, ako je moji duši v zveličanje: in glejte, kar sem prosil, to sem tudi dosegel; zamorem, hvala Bogu, zopet delo svojega poklica opravljati; in spoznati moram, da mi je to milost izprosila naša mila nebeška Kraljica; zatorej z veseljem in hvaležnim srcem zakličem: Tavženkrat češena in hvaljena bodi N. lj. G. presv. Jezusovega Serca!

Jožef Testen.

Prav nevarno sem bila bolna na nogi; po 9dnevnic N. lj. G. presv. Serca in sv. Deodatu pa se mi je kmali tako zboljšalo, da zdaj že hodim. Naznanjam toraj preserčno zahvalo N. lj. G. in sv. Deodatu, priporočam se še nadalje v bratovsko molitev.

V Ljubljani, 29. sušca.

J. B.

Za po večem uslišano prošnjo pri odvernjenji velike nesreče bodi vselej češena N. lj. G. presv. Serca!

L.

V molitev priporočeni:

Duhoven za pomoč v več potrebah. — Gospá za pomoč v bolezni na nogi. — Terdovraten grešnik na smertni postelji za spreobrnjenje in spokorjenje živo priporočen. — Mladenič na duši in na telesu v velikih stiskah in potrebah živo priporočen. Tudi drugi reveži na duši neke duhovnije enako priporočeni. — Odprava nekega nezadolženega sovraštva po milosti Jezusovega najsv. Serca in na priprošnje N. lj. G. in sv. Jožefa. — Zahvala se naznani. — Bolna na glavi gorko priporočena za zdravje na priprošnje N. lj. G., sv. Antona P. in sv. Frančiška S. — Nevarno bolan dijak za zdravje, če je Božja volja. — Brat že od Božiča hudo bolno sestro priporočuje za zdravje, če je Božja volja.

Koledar za prihodnji teden:

9. mal. travna. S. Marija Kleofa. — 10. S. Mehtilda. — 11. S. Leon Vel. p. — 12. S. Julij. — 13. Hermenegild. — 14. S. Lidvina. — 15. Tretja nedelja po vel. noči. Varstvo sv. Jožefa.

Listek za raznoterosti.

Zahvala.

Blagorodni gospod Jožef Gorjup, veliki posestnik itd., je o priliki svoje poroke tri dni po Veliki noči prijazno in obilno pogostoval navadne goste ljudske kuhinje. V sredo in v torek tistega tedna so se pa tudi učenci dijaške kuhinje (kolikor jih je bilo prišlo že s počitnic) omenjene dobrote vdeležili, za kar bodi preblagemu gospodu tukaj izrečena očitna zahvala in želja, da bi ga dobrotljivi Bog z družino vred za lepo to djanje ljubezni obilno blagoslovil.

Vrednik „Zg. Danice“.

Iz Ljubljane. Slovesno mertvaško sv. mašo za ranjc. prevzviš nadškofa Andreja Gollmajerja so premilostni gospod kuez škof Janez Krizostom imeli v torek, 3. t. m., ob desetih; enako tudi gg. župniki po vsi deželi.

Za pogorelce, za pogorelce!! Katoliška družba v nedeljo (8. aprila) svojim udom napravi Tombolo, ktere čisti dohodki se bodo obrnili za pogorelce v Košani. Začetek je o 5½ zvečer. Prijazno povabljeni prijatli ubožih pogorelcev.

Na Ježici so na vélikonočni ponedeljek imeli lepo slovesnost, katero so opravljali milgosp. prošt dr. Ant. Jarc o priliki dveh novih velikih bandér; eno za farno

cerkev sv. Kancijana, drugo za podružnico sv. Jurja v Stožici. Podobi je lepo naslikal slikar Jebačin, drugo pa vravnal šenklaški cerkvenik g. Blaž Rasp. Dragoceni banderi bodele res lepota zadevnih sosesk in vsa čast gre ljudem, ki tako pridno skerbé za lepoto in čast svojih cerkev in srenj.

Cerkveno slovstvo. 1. Za prijatle in prijateljice sv. Rešnjega Telesa je kakor nalaš prelepa knjižica „**Beim Tabernakel**“ von Gräfin Strahowitz. Na 300 stranéh v mali prav prijazni obliki obsega 29 premišljevanj in molitev pred tabernakelnom, tudi za posebne čase in praznike n. pr.: v velikem tednu; za praznike sv. R. Telesa, Jezusovega Serca, presv. Kervi, vernih duš dan. Cena v katol. bukvari samo 40 kr.

2. **Geist des heil. Franciskus Seraph. in Lebensbildern aus d. Geschichte des Kapucinerordens**, von P. Aug. Ilg. 1. Band 1. Lief. Pervi zvezek bode imel 4 sošitke. Cena 1. sošitka 60 kr. — To je nekako berilo, močno prijetno in podučljivo iz samostanskih dogodb kapucinskega reda.

3. **Der Eid**, von dr. Fr. A. Göpfert, Mainz 1883. Vsestranska in doveršena obravnava te tvarine v mnogih oddelkih; delo posebno primérno današnjemu bogoskrunskemu času, v vel. Serki 400 strani. Cena 2 gld. 70 kr., v kat. bukvarni.

Prav lepih podobíc za prvo sv. Obhajilo lepa zbirka se dobiva v katol. bukvarni po razni ceni. Enako tudi „**Kruh nebeški**“, raznotero prav lepo vezan.

Dobrotni darovi.

Za študentsko kuhinjo: Neimenovan gosp. duhoven 1 gld. — Č. g. J. S. 1 gld. — Č. g. Lor. Rozman 4 gld. — Č. g. Janez Tavčar iz Fužin 2 gld. — Č. g. župnik A. Hočevar 1 gld. — Č. g. Šranc 2 gld. — Po čast. ljublj. frančiškanih 2 gld. — Duhovnik v Ljubljani 5 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: Od Sv. Trojice pri Mokri po č. g. župniku 17 gld. — Iz Štange po č. g. župniku 3 gld. 50 kr. — Zasp po č. g. župniku 18 gld. 26 kr. — Iz Št. Jošta po č. g. župniku Ant. Hočevarji 5 gld. 13 kr. — Iz Škofje Loke po č. g. župniku Bl. Šokliču 58 gld. 50 kr. — Iz Preserje po č. g. župniku Ign. Podobniku 11 gld. — Po č. g. Erkerji oseba 2 gld., druga 1 gld. — Žabnica po č. g. Lor. Rozmanu 28 gld. — Fužine po č. g. J. Tavčarji 10 gld. — S Poljanice 2 gld. — S Podgrada č. g. župn. 3 gld. 80 kr. — Po čast. g. Kolarji 2 gld. — Janez Stanovnik 1 gld. — Po čast. ljublj. frančiškanih 5 gld. — Po preč. g. dekanu Mat. Kožuhu: Mati fara 40 gld. 47 kr.; Martin Trilar 4 gld.; Magd. Šubic 4 gld. 10 kr.; Drugi dobrotniki 8 gld. 93 kr.; Fara sv. Leonarda 16 gld. — Fara Reteče 11 gld. — Iz Dupelj č. duh. pastir in farani 8 gld. — Iz Šmartina pri Kr. po č. g. župniku J. Krašovicu 43 gld. — Horjul po č. g. župn. Fr. Dolinarju 9 gld. — Iz Zlatopolja po č. g. župn. K. Lapajnetu 8 gld. — Iz Vodice po č. g. župn. F. Kajdižu 12 gld. — Iz Zaliloga po č. g. župn. Fr. Erženu 4 gld. 50 kr. — Iz Železnikov č. g. dušni pastir in farani 8 gld. 70 kr. — Čemšenik po č. g. Fr. Rome-tu 10 gld.

Za pogorelce v Košani: Iz Smlednika po č. g. župn. A. Klemenu 20 gld. — Fara Reteče 10 gld. — Po preč. g. dekanu Mat. Kožuhu: Mart. Trilar 1 gld. — Prečast. g. dekan Mat. Kožuh 3 gld. — Po čast. ljublj. frančiškanih 2 gld. — Preserje po č. g. župniku 12 gld. 50 kr. — Stanga po č. g. župniku 3 gld. 50 kr. — Kovor po č. g. župniku 7 gld. 50 kr. — Škofja Loka po čast. g. župniku Bl. Šokliču 58 gld. 50 kr. — Fužine po č. g. J. Tavčarji 8 gld. — Duhovnik v Ljubljani 50 gld. — Z Jesenic č. g. župn. in župljani 12 gld. 24

kr.; Od sv. Križa 3 gld. 60 kr. — Čemšenik po č. g. župn. Fr. Rome-tu 10 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Žabnica po č. g. Lor. Rozmanu 3 gld. — Iz Senožec po č. g. župn. 2 gld. — Iz Št. Jošta pri P. gr. po č. g. župniku 2 gld. — Zbirka v frančišk. cerkvi v Ljubljani 12 gld. 90 kr. — Iz Smlednika zbirka 2 gld. — Po preč. g. dekanu Mat. Kožuhu: Fara sv. Leonarda 3 gld.; Fara Poljane nad Loko 3 gld. 50 kr. — Fara Reteče 4 gld. — Fužine po č. g. J. Tavčarji 1 gld. 10 kr.

Za cerkev v Bohinjski Bistric: Duhovnik v Ljubljani 30 gld.

Za sv. Očeta: Po prečast. g. dekanu Mat. Kožuhu: Fara sv. Leonarda pri Loki 12 gld. — Č. g. župn. Šranc 2 gld. — Iz Smlednika po č. g. župniku A. Klemenu 7 gld. (Op. Zadnjič na proš. g. župnika omenjenih, [v škof. pisarni oddanih 31 gld. 36 kr. ni bilo „za sv. Očeta“, ampak „za cerkev Jezusov. presv. Serca. Vr.) — Kovor po č. g. župniku 2 gld. 40 kr. — Janez Stanovnik 1 gld. — Č. g. župnik J. Virant 1 gld. — Fužine po č. g. J. Tavčarji 1 gld.

Za sveto Dedinstvo: Fužine po č. g. Tavčarji 1 gld. — Janez Stanovnik 1 gld. — Joana Kušar 1 gld. 20 kr. — Neimenovan 1 gld. 80 kr. — Duhovnik v Ljubljani 10 gld. — Čast. g. P. Ogrin, duh. pomočnik v Boštanji, 5 gld. 50 kr. — Čast. g. J. Volčič župn., v Šmarjeti 8 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Logatca 23 gld. 60 kr. — Iz Prečine 17 gld. 30 kr. — S Poljanice 15 gld. — Iz Zaspega 4 gld. 90 kr. — Z Verhpolja pri Vipavi 11 gld. 12 kr. — Iz Budanj 9 gld. 28 kr. — Iz Lesec 22 gld. — Iz Podlipa 9 gld. — Z Dobovca 5 gld. 43 kr. — S Podgrada 4 gld. 30 kr. — Iz Šent. Vida pri Vipavi 22 gld. — Iz Senčurja pri Šmarji 24 gld. 61 kr. — Iz Postojne 15 gld. — Duhovnik v Ljubljani 20 gld. — Žabnica po č. g. Lor. Rozmanu 8 gld. — Fužine 2 gld. — Preserje 14 gld. 50 kr. — Vojsko po 50 kr. —

Za dr. Jegličovo sirotišnico v Sarajevu: Č. g. Lor. Rozman 2 gld. — Fara Rateče 2 gld. — Duhovnik v Ljubljani 10 gld.

Za Leopoldinsko bratovščino: Po čast. ljubljanskih frančiškanih 3 gld.

Za afrikanški misijon: Č. g. župnik Lor. Bergant z Dobovca 2 gld. — Po čast. ljublj. frančiškanih 4 gld. — Č. g. župn. Šranc 5 gld. — Po preč. g. dekanu Mat. Kožuhu 2 gld.

Za bulgarski misijon: Č. g. župn. Šranc 2 gld.

Za azijski misijon: Č. g. župn. Šranc 5 gld.

Za najpotrebniši misijone: Č. g. župn. Šranc 4 gld. — Fužine po č. g. J. Tavčarji 2 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca in za pogorelce v Košani: Iz Kranja po prečast. g. dekanu A. Mežnarcu poslano v kn. šk. Ordinarijat 134 gld. 30 kr.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. Z. v M.: Prav iskrena zahvala Tebi in preblagemu g. W.! — G. Lor. Kr. v Kov.: Vse oskerbljeno; menda bukve že došle.

Popravek. Pri veliki gnječi so se zadnjič vrinili nekteri pogreški, ki prosimo jih tako-le popraviti: Pri darovih za „Božji grob“ naj se zadnje 3 verstice tako-le berejo: Iz Preske po č. g. Koblarji itd. — Dovje po č. g. župn. 2 vel. terdnjaka. — Smlednik po č. g. župn. A. Klemenu 2 gld. — Trebelno po č. g. župn. Jan. Šulerji 3 gld. — In pri dar. „za sv. Dedinstvo“ naj se bere: Dovje po č. g. Ažmanu (ne Šull.) 5 gld.